

Cooperativa Popular de Fluid Elèctric de Granollers

Nota pregada

Davant de determinats rumors que han circulat aquests dies per la nostra ciutat sobre certs propòsits del Consell Directiu de la Cooperativa Popular de Fluid Elèctric, hem de fer constar que el propi Consell Directiu ara com sempre té el més ferm propòsit de portar a terme la seva obra sense ajuda ni col·laboracions de cap element estrany a la mateixa i prega a tothom que no es deixi sorprendre en la

seva bona fe per rumors infundats, qual circulació no més pot interessar a persones o empreses que veuen en la Cooperativa un perill pels seus beneficis.

Pròximament serà convocada una Junta General, on el propi Consell Directiu exposarà la situació de l'entitat, els seus projectes i esperances amb tota claretat i per a general coneixement.

LA «PÚBLICA CONCURRÈNCIA» I LES INSTAL·LACIONS ELÈCTRIQUES

En publicar-se el Reglament d'Instal·lacions Elèctriques Receptores de 5 de juliol de 1933, hom va fer esment de les garanties que en les instal·lacions elèctriques devien posseir els locals nomenats de «pública concurrència» per l'esmentada llei. El concepte primari, que se'n despenia del contingut de l'expressat article era clar, es referia senzillament a totes aquelles garanties que devien reunir aquells locals on per la circumstància de trobar-se reunides moltes persones, qualsevol accident podia produir pèrdues de vides lamentables. I era precisament per això que la llei establia taxativament totes aquelles condicions de seguretat que era precís reunissin les instal·lacions elèctriques en els esmentats locals, a fi d'evitar en el possible la producció d'accidents.

Però si bé del contingut de l'article era fàcil comprendre el mòbil que l'impulsava, ja no ho era tant en el que fa referència al que es considerava o podia considerar-se «locals de pública concurrència.»

La confusió era extraordinària, aquesta denominació tenia, en interpretar-la, un concepte massa ampli, podia agafar masses coses, és a dir, pecar per excés i en canvi, per altra banda, podia resultar excessivament restringit, és a dir, podria considerar-se defectuós.

Efectivament, amb la denominació de «pública concurrència» podien acceptar-se primordialment

totes aquelles sales d'espectacles, tots aquells locals destinats a reunir gran nombre de persones i els quals ja són precisament determinats i legisllats per la Llei d'Espectacles.

Però, a més, existeix una quantitat considerable de locals, els quals no poden de cap manera considerar-se, sota la denominació genèrica de sales d'espectacles i si, en canvi, poden ésser considerats com a locals de «pública concurrència». Tal són, per exemple, els centres universitaris i escolars, els còrcols o casinos, en els quals, gairebé tots, celebren amb més o menys freqüència, reunions íntimes, els edificis de les corporacions oficials, etc. Tots aquests locals poden o podien considerar-se de «pública concurrència», però indiscutiblement no era possible encabir dintre d'aquest nom general, cada cas concret, determinar d'una manera taxativa, clara i precisa, quines són o poden ésser els locals que s'anomenen amb aquest nom.

Així, dintre aquestes vacil·lacions, hom no sabia puntualitzar, d'una manera fixa, si les associacions, reglamentades per la llei, podien ésser considerades sota la denominació de locals de «pública concurrència», encara que de totes maneres, per conseqüència lògica, ja que no natural, de l'índole específica de la mateixa associació, se'n despenia el seu caràcter de pública.

Finalment una disposició apareguda a la Gase-